

1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

“1992 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கேளிக்கைகள் வரி (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 59/1992) நிறைவேற்றப்பெற வேண்டும்” எனக் கோருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்களின் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

ஏற்போர் ‘ஆம்’ என்க. (ஆம்).

மறுப்போர் ‘இல்லை’ என்க. (இல்லை).

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது.

சட்டமுன்வடிவு ஏற்கப்பட்டது.

(உ) கல்வி நிலையங்கள் (கட்டாய நன்கொடை வசு வித்தலைத் தடை செய்தல்) சட்ட முன்வடிவு 1992.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 1992 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கல்வி நிலையங்கள் (கட்டாய நன்கொடை வசுவித்தலைத் தடை செய்தல்) சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 51/1992). மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

“1992-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கல்வி நிலையங்கள் (கட்டாய நன்கொடை வசுவித்தலைத் தடை செய்தல்) சட்டமுன் வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 51/1992)@ ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற வேண்டும்” எனக்கோருகிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, கல்வி நிலையங்களில் மாணவர் களைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக கட்டாய நன்கொடை வசுவிக்கிற பழக்கம் மாநிலத்தில் மிகவும் பரவலாக இருந்து வருகிறது. விரும்பத் தகாத இந்தப் பழக்கமானது கல்வி கற்பிப்பதில் வணிகத் தன்மையை உருவாக்க உதவுகிறது என்பதோடு, கல்வித் தரத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கும்

@21-9-1992 ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வளியிடப்பெற்றுள்ளது.

[டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்] [1992 செப்டம்பர் 25]

உகந்ததாகவும் இல்லை. எனவே கட்டாய நன்கொடை வசூலித்தலைத் தடை செய்வதன் மூலமாக பொதுநலம் கருதி விரும்பத்தகாத இந்தப் பழக்கத்தைத் தடை செய்து தடுத்து நிறுத்துவது தேவை என்று அரசால் கருதப்பட்டு இச் சட்டமுன் வடிவு இயற்றப்பட்டது. சட்டமுன் வடிவை ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ச. அழகிரி.

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி நிலையங்களில் கட்டாய நன்கொடையைத் தடை செய்வதற்கான தமிழக அரசின் சட்டமுன் வடிவை மிகுந்த மன மகிழ்ச்சியோடு காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் சார்பாக நாங்கள் எல்லாம் வரவேற்கிறோம்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை.)

கல்வியின் தரம் இன்றைக்கு மிகப் பெரிய அளவிலே குறைந்துபோய் இருப்பதற்குக் காரணமே இரண்டு வகையான கல்வி நிலையங்கள் இன்றைக்கு தமிழகத்திலே இயங்கி வருவது தான். வசதியானவர்கள், வாய்ப்புள்ளவர்கள் படிப்பதற்காக ஒரு வகை கல்விக் கூடங்களும், வசதியற்றவர்கள், ஏழ்மையானவர்கள், தாழ்ந்த நிலையிலே இருப்பவர்கள் படிப்பதற்காக சில கல்வி நிலையங்களும் என்று இரண்டு வகைக் கல்வி நிலையங்களை இங்கே தெரிந்தோ தெரியாமலோ தமிழகத்தில் நாம் இன்றைக்கு உருவாக்கியிருக்கிறோம். மாநகராட்சிகளிலும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும், படிக்கின்ற மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உணவு உண்பதற்காகத்தான் செல்கிறார்கள் என்ற நிலை இருக்கிறதேயொழிய, படிப்பதற்காகச் செல்கிறார்கள் என்ற நிலை இல்லை. ஆனால், வசதியானவர்கள் நகரங்களுக்குச் சென்று ஆங்கிலக் கல்வி படிப்பதன் மூலமாக சமுதாயத்தினுடைய அடிமட்டத்திலிருந்தே இரண்டு வகை சமூகப் பிரிவுகளை நாம் உருவாக்கியிருக்கிறோம். இது வருங்காலத்தில் நம்முடைய சமூகத்தை எப்படிப் பாதிக்கும் என்பதை கல்வியாளர்கள் உணர்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பிற்பகல் 1-40

கல்வி வியாபார ரீதியாகத் தொடங்கி ஒரு தலைமுறையையே இன்றைக்கு அழித்து இருக்கிறது என்பதை கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய சட்ட முன்வடிவில் ஒத்துக் கொண்டிருப்பதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். பன்னெடுங்காலமாகவே எழை எளியவர்களுக்கும் சாதாரண மக்களுக்கும் கல்வி பெறுகின்ற உரிமை மறுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. மனு தர்மம் என்று ஒரு காலத்தில் சொல்லப்

1992 செப்டம்பர் 25]

[திரு. ச. அழகிரி]

ட்ட மனுவினுடைய நீதி, ஒரு புலையன் குருகுலம் பக்கம் தன்னிச்சையாகச் சென்று விடுவானேயானால், அவனை மொட்டை அடிக்க வேண்டுமென்று அந்த நீதியிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவன் வேண்டுமென்றே குருகுலம் பக்கம் செல்வானேயானால், மொட்டையடிப்பதோடு அவனுக்கு 10 கசையடிகளும் கொடுக்க வேண்டுமென்று அந்த மனு தர்மத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இவைகளை எல்லாம் தாண்டி அந்த சமூகக் கொடுமைகளையெல்லாம் தாண்டி அம்பேத்காரிலிருந்து இராஜாராம் மோகன்ராயிலிருந்து மகாத்மா காந்தியடிகளிலிருந்து தந்தை பெரியார் வரை சாதாரண—மக்கள் கல்வி பயில்வதற்காக பல்வேறு போராட்டங்களை நடத்தி சமுதாயத்திலே ஒரு உயர்ந்த நிலையை நாம் பெற்று இருக்கிறோம். ஆனால், ஒன்று மட்டும் நமக்குப் புரிகிறது. எல்லாக் காலங்களிலும், சாதாரண மக்கள் கல்வி பயில்வதற்கான ஒரு தடை இந்த சமூகத்திலே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது நமக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. ஆனால், இன்றைக்கு இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் மாறி, இப்போது ஒரு புதிய தடை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதுதான் பணம் பறிக்கிற தடை. இன்று யாருக்காவது அதிகமாக சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு ஏற்படுமானால், அவர்கள் ஒரு ஆசிரியர் கல்வி நிலையத்தை பயிற்சி நிலையத்தை வாங்கி விடுவார்களேயானால் அதைவிட லாபம் சம்பாதிக்கிற ஒரு தொழில் இங்கே கிடையாது என்பது இன்றைக்கு நிரூபணமாகி இருக்கிறது. எனவே அதைப்போன்ற சமூகக் கொடுமைகளை வேறோடு அழிப்பதற்கு இந்த அரசு முன்வர வேண்டுமென்று, நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த தடைச் சட்டத்தை கொஞ்சம் முன்பாகவே நாம் கொண்டு வந்திருக்கலாம். அப்படி கொண்டுவந்து இருப்போமேயானால் இந்தக் கல்வியாண்டில் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் பாதிக்கப்படாமல், அவர்களை நாம் காப்பாற்றி இருக்க முடியும். ஆனால், அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள், அந்த நேரத்திலே சட்டப்பேரவையைக் கூட்ட முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதன் காரணத்தினால் அப்போது அதை, நாம் அனுமதித்து விட்டதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த நல்ல நோக்கத்திற்காக சட்டப்பேரவையை நாம் அப்போதே கூட்டியிருந்தால் கூட, அது ஒரு சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றி இருக்கும் என்பதனை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதற்கு மேலாக சட்டம் என்றாலே அதிலே சில சந்துகள் இருக்க வேண்டும் என்பது நீண்ட காலமாகவே இருந்துவந்திருக்கிற பழக்கமாக இருக்கிறது. அந்த சட்டப் பிரிவிலே சொல்கிறபோது இரண்டுவிதமாக சொல்கிறார்கள். ஒன்று, இந்த நன்கொடையை வாங்குகிறவர்கள் அந்த குற்றச் செயலானது தமக்குத் தெரியாமலே செய்யப்பட்டு இருக்கிறது என்றோ,

[திரு. ச. அழகிரி] [1992 செப்டம்பர் 25]

அல்லது அந்தக் குற்றச் செயல் செய்யப்படுவதை தடுப்பதற்கான உரிய முயற்சி அனைத்தையும் தாம் மேற்கொண்டார் என்றோ மெய்ப்பிப்பாராயின் தண்டனை எதற்கும் அவர் ஆளாக மாட்டார் எனச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு 10 இலட்சம் ரூபாய் கேட்கிறார்கள், ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு சேருவதற்கு 10 ஆயிரமும் 20 ஆயிரமும் என ரூபாய் கேட்கிறார்கள். அப்படி வாங்குகிற எவரும் தான் வாங்கவில்லை என்பதை நீரூப்பிப்பதற்கான எல்லா முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுவார்களேயொழிய நாங்கள் வாங்கியிருக்கிறோம் என்று அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பே கிடையாது. டிரஸ்ட் பேரால் அவர்கள் வாங்க முடியும்; வேறு நபர்களின் பேரால் அவர்கள் வாங்க முடியும்; அதற்கான வாய்ப்புகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. எனவே, அவர்கள், தாங்கள் வாங்கவில்லை என்பதை மெய்ப்பித்து விட்டார்களேயானால் தண்டனையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வார்கள் என்ற அந்த உட்கருத்தை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மீண்டும் ஒரு முறை பரிசீலனை செய்து அதை மாற்ற முடியுமேயானால் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவந்ததினுடைய நோக்கம், உண்மையான நோக்கமாக ஈடேறக்கூடிய நோக்கமாக இருக்கும் என்பதை நான் கோடிட்டுக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

அதேபோல, 11 ஆவது உட்பிரிவிலே அவர்கள் சொல்கிறார்கள், நீதிமன்றம் எதுவும் அரசின் அல்லது இதன் பொருட்டு அரசு அதிகாரம் அளிக்கக்கூடிய அலுவலரின் ஒப்புதல் இல்லாமல் இந்தக் குற்றச் செயல் புரிந்தவர் மீது விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று அவர்கள் சொல்வி இருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதும் சரியாக இருக்காது என்பதை நான் இங்கே கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால், அவர்கள் தவறு செய்கிறார்கள் என்றால், அந்தத் தவறால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் உடனடியாக நீதிமன்றம் செல்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பை நீங்கள் அளிக்க வேண்டும். தவறு செய்து இருக்கிறார், நீதிமன்றத்திற்கு செல்வதற்கு முன்பாக அரசினுடைய அனுமதியைப் பெற வேண்டும் அல்லது அரசினுடைய அங்கீகாரம் பெற்ற ஒரு வருடைய அனுமதியைப்பெற வேண்டும் என்று நாம் சொல்வோமேயானால், நீதி அவருக்குக் கிடைக்காது என்பதைத் தான் அது காட்டுகிறது என்பதனை நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

எனவே இந்த இரண்டு பிரிவுகளையும் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் உயரிய நோக்கத்தோடு பார்த்து, குற்றவாளிகள் இந்தத் திசையிலிருந்து தப்பிவிடாமல் அவர்கள் பார்த்துகொள்வாரேயானால் அது சிறப்புடையதாக இருக்கும் என்பதனை நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நேற்று

1992 செப்டம்பர் 25] [திரு. ச. அழகிரி]

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசுகிறபோது 140 ஆசிரியர் பயிற்சி நிடுவனங்களுக்கு அனுமதி அளித்தது சம்பந்தமாக பேசுகிறபோது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டு சொன்னார்கள், சிறுபான்மை மக்களுக்கு சில உரிமைகள் இருக்கின்றன. எனவே அவர்கள் சட்டத்தின் வாயிலாக கல்வி நிலையங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழகத்தில் இருக்கிற பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு அந்த உரிமை வழங்கப்பட வேண்டாமா? எனவே தான் நாங்கள் அந்தக் கல்வி நிலையங்களை அவர்களுக்கு வழங்கி இருக்கிறோம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

பிற்பகல் 1-45

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சருடைய கூற்று எனக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை அளித்தது. ஏனென்றால், தந்தை பெரியார் அவர்களும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் நடத்திய ஒரு இயக்கத்தினுடைய வாரிசாக வந்திருக்கிற இந்த அரசு, தேசியக் கட்சியோடு ஒரு நல்ல உறவை வைத்திருக்கிற இந்த அரசு பெரும்பான்மை மக்களுக்கும் சிறுபான்மை மக்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை இந்த வகையில் புரிந்துகொண்டு, டாங்கள் கல்வி நிலையங்களை வழங்கி இருக்கிறோம் என்று சொல்வது நம்முடைய சமூக அமைதிக்கு பங்கம் விளைவிக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியாக இருக்கும் என்பதைக் கோடிட்டு காட்ட ஆசைப் படுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் அன்றைக்கு சொன்னதும், இன்றைக்குச் சொல்ல விரும்புவதும், இங்கேயும் அல்லது வேறெங்கு வேண்டுமானாலும் சொல்ல விரும்புவதும் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிற அதிகாரம் என்பது இந்துக்கள் ஆரம்பிக்கிற கல்வி நிலையங்களைத் தடை செய்ய மட்டும்தானே தவிர சிறுபான்மை இனத்தவருடைய, அவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற கல்வி நிலையங்களைத் தடைசெய்கிற அதிகாரம் எந்த அரசுக்கும் கிடையாது. இந்தியா முழுமைக்கும் நான் சொல்கிறேன்.

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நானும் அந்தக் கருத்தைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நேற்றைக்கு நீங்கள் பதில் சொன்னபோது சிறுபான்மையினருக்கு இருக்கிற அதிகாரத்தை எங்களால் தடை செய்ய முடியவில்லை. எனவே, பெரும்பான்மை மக்களுக்கு

[திரு. ச. அழகிரி] [1992 செப்டம்பர் 25]

ஒரு சுதந்திரத்தை அளிப்போமே என்பதற்காகத்தான் இந்த கல்வி நிலையங்களை நாங்கள் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று நீங்கள் சொன்னீர்கள். அந்தக் கருத்தைத்தான் நான் சொல்ல வருகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னிடத்தில் பட்டியலே இருக்கிறது. எது எதிலே ஹைகோர்ட் அவர்களுக்கு அனுமதி தந்திருக்கிறது என்பதையெல்லாம் அவர்கள் வாங்கி நடத்துகிறார்கள். சிறுபான்மை இனத்தவர் மட்டும் அந்த ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் நடத்துகிறபோது இந்துக்கள் வந்து என்னிடத்தில் கேட்கிறபோது அதைத் தரக்கூடாது என்பது மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கருத்து என்றால் நான் அதற்கு மேல் பேசவில்லை.

திரு. ச. அழகிரி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் தரக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. நீங்கள் தந்திருப்பதற்கு சொல்லியிருக்கிற காரணங்கள் சரியில்லை என்றுதான் நான் சொல்ல வருகிறேன். ஏனென்றால் இதே மன்றத்தில் நீங்கள் சென்ற நிதியாண்டில் கல்வி மானியத்தில், பேசுகிறபோது படித்துவிட்டு வேலை இல்லாமல் ஏராளமானவர்கள் இருக்கிறபோது, மேலும் மேலும் ஆசிரியர் பயிற்சி நிலையங்களைத் தருவதில் பொருள் இல்லையென்று கூறி இருக்கிறீர்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இதற்கு முன்னாலே 7, 8 ஆண்டுக் காலம் கல்வி அமைச்சராக இருந்திருக்கிறேன். அப்போது இந்தப் பிரச்சினை தலை தூக்கிய நேரத்தில் நான்தான் 'வொகேஷனல் கோர்ஸ்' — ஆக ஹையர் செகண்டரி ஸ்கூல்கள் கொண்டு வந்து, 500 பள்ளிகளில் இந்த ஆசிரியர் பயிற்சியைக் கொண்டு வந்தேன். அப்போது இது கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தது. அதற்குப் பின்னால் வந்த தி. மு. க. ஆட்சிக் காலத்தில் அந்த முறையை ரத்து செய்து விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு இந்த பிரைவேட் டிரெயினிங் ஸ்கூல்ஸ் எல்லாம் வருவதற்கான நிலைமைகள் ஏற்பட்டு, கோர்ட்டுகளுக்கு போய் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் நான் மறுபடியும் கல்வி அமைச்சராக வந்தபோது, ஒரு பெரிய சமுதாயத்தினுடைய கோரிக்கையை இல்லையென்று சொல்ல முடியாத நிலையில் நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். அப்போதுதான் தருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: எதிர்க்கட்சித் தலைவர்.

1992 செப்டம்பர் 25]

*திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் பேசும்பொழுது சென்ற ஆண்டு நவம்பர் மாதம் அரசு கொள்கைப் பிரகடனமாக வெளியிட்டிருக்கிறது, ஏற்கனவே 45,000 பேர் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஒரு ஆண்டு ஒன்றுக்கு இப்போது இருக்கிற பள்ளிகளிலிருந்து 4,000 பேர் படித்துவிட்டு வெளியே வருகிறார்கள். ஆண்டு ஒன்றுக்கு அதிகபட்சமாக வேலை கொடுத்தால் 5,000 பேருக்குதான் வேலை கொடுக்க முடியும். எனவே, புதியதாக ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளைத் திறக்க மாட்டோம் என்று நவம்பர் மாதத்தில் சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் ஏப்ரல் மாதத்தில் அதே மானியக் கோரிக்கையை வைக்கிற நேரத்தில், கொள்கை விளக்கத்தில் மீண்டும் அதையே சொல்லி இருக்கிறார்கள். புதியதாக ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளை அரசு திறக்காது என்று சொல்லிவிட்டு, இப்போது புதியதாக தனியாருக்கு 140, அதுபோக அரசுப் பள்ளிகளில் 60, 70—மொத்தம் 210, 220 பள்ளிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்களே, இந்தக் கொள்கையிலே மாற்றத் திற்கு என்ன காரணம் என்றுதான் கேட்டேனே தவிர, —ஒரு 2, 3 இடங்களில் மைனாரிட்டிக்கு கொடுத்திருக்கலாம். எனவே, 200 பள்ளிகளைத் திறந்து விட்டேன் என்று சொல்வது நல்ல வாதம் ஆகுமா என்று அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 2, 3 அல்ல. பெயர்களை வேண்டுமானாலும் படிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஹைகோர்ட் பெட்டிஷன் நம்பரோடு எத்தனை மைனாரிட்டி இன்ஸ்டிடியூஷன்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன் என்ற விவரம் என்னிடத்திலே இருக்கிறது. ஆகவே, இவர்களுக்கு எல்லாம் தந்ததற்குப் பிறகு மேலும் இது அதிகமாகிறது என்ற நிலைமையில்தான் அரசு பள்ளிகளிலே 86 பள்ளிகளுக்கு மேலே நாங்கள் தந்திருக்கிறோம். அதைத் தடை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம்தான் எங்களுக்கும் இருக்கிறது. முடியாத நிலையில் நாங்கள் தர வேண்டியதாக இருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. பீட்டர் அல்போன்ஸ்.

திரு. எஸ். பீட்டர் அல்போன்ஸ் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷன். நமது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பேசுகிறபோது சிறு பான்மை இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பள்ளிகளைத் தொடங்குவதற்கு அனுமதி தேவையில்லை. ஆகவே

[திரு. எஸ். பீட்டர் அல்போன்ஸ்] [1992 செப்டம்பர் 25]

பெரும்பான்மை மக்கள் கேட்கிறபோது, அதை அரசு நிராகரிப்பதற்கு மனம் இடம் தராத காரணத்தால்தான் 140 பள்ளிகளுக்கு அனுமதி கொடுத்தேன் என்று சொல்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரை, எங்கள் மாவட்டத்திலே, 10-க்கும் அதிகமான பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். அதிலே இப்போது புதிதாக அங்கீகாரம் கொடுத்ததிலே கூட, கிருத்துவப் பள்ளிக்கும் இஸ்லாமியப் பள்ளிக்கும் தான் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லாம் அவைகளைப் பெயர்விட்டுச் சொல்லக் காத்து இருக்கிறோம். இந்த 140 பள்ளிகளிலே நீங்கள் எத்தனை கிருத்துவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். (குறுக்கீடு). நான் கேள்வியைக் கேட்டு விடுகிறேன். இப்போது புதிதாகக் கொடுத்திருக்கிற பள்ளிகளிலே எத்தனை கிருத்துவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எத்தனை இஸ்லாமியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எத்தனை இந்துக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்ற அந்த கணக்கைச் சொல்லுங்கள்.

பிற்பகல் 1-50

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு

பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கிருத்துவர்களுக்கும் தந்திருக்கிறோம், முஸ்லிம்களுக்கும் தந்திருக்கிறோம். இந்துக்களுக்கும் தந்திருக்கிறோம். ஏன் தந்திருக்கிறோம் என்றால், உயர்நீதிமன்றத்தினுடைய ஆணையின் பேரிலே தந்திருக்கிறோம். அவர்களுடைய டைரக்சன் பேரிலே நாங்கள் தந்திருக்கிறோம். எவ்வளவு பள்ளிகளுக்கு தந்திருக்கிறோம் என்ற விவரம் என்னிடத்திலே இருக்கிறது. தனியாக அதை வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். இப்போதே, இதே சட்டத்திலே கூட, சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு நாம் விலக்கு அளித்திருக்கிறோம். இப்போது, அவைமுன் விவாதத்தில் இருக்கிற இதே சட்டத்தில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு எந்த அளவிற்கு விதிவிலக்குத் தரமுடியுமோ, அந்த விதிவிலக்குத் தந்திருப்பதாக நாமே இந்தச் சட்டத்திலே சொல்லியிருக்கிறோம். (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் எண்ணிக்கையைக் கேட்கிறீர்கள். அந்த எண்ணிக்கையைத்தான் இப்போது....

திரு. எஸ். பீட்டர் அல்போன்ஸ் : பெரும்பான்மையாகக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிற reason is not acceptable to us. We are fighting for a cause. நீங்கள் போன வாரம் 2 ஸ்கூல்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அந்த இரண்டுமே, மைனாரிட்டி, ஒன்று முஸ்லிம், ஒன்று கிரிஸ்தியன் (குறுக்கீடு).

1992 செப்டம்பர் 25]

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இதுபோன்ற விவாதத்தைச் சொல்வது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே அவர்களுக்கு என்று, மைனாரிட்டி சமூகத்திற்கு என்று சில பாதுகாப்புகளும் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. வேண்டுமென்றே, அவர்களுடைய உணர்வுகளைப் புண்படுத்துகிறோம் என்ற எண்ணம் அவர்கள் மத்தியிலே வரக்கூடாது. சில பள்ளிகளை, உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் காரணமாகக் கொடுக்க வேண்டி வந்த காரணத்தால் மட்டுமே, 226 பள்ளிகள் புதிதாக திறக்கப்படவேண்டுமா? ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஏற்கனவே 4 ஆயிரம் பேர்கள் வெளியே வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு 10 ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்தால், 14 ஆயிரம் பேர்கள் வெளியே வரவேண்டுமா? இது அவசியம்தானா? அவர்கள் எல்லோருக்கும் நம்மாலே வேலை கொடுக்க முடியுமா? அப்படி இருக்கும்போது, அரசின் கொள்கை நிலை மாற்றத்திற்கு என்வகை காரணம்? அதைத்தான் நான் கேட்டேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு, அவர்கள் அனுமதி கேட்கிறபோது, இல்லை என்று சொல்கிற அதிகாரம் எனக்கு இருக்கிறதா, அல்லது இந்த அரசுக்கு இருக்கிறதா என்பதுதான் கேள்வி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு வருவாய்த் துறை அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் : தலைவர் அவர்களே, அரசினுடைய கொள்கை மாறியதா என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். ஆனால் உள்ளே இருக்கிறபோது, ஒரு கருத்தை நாங்கள் சொல்கிறோம். வெளியிலே சென்ற பிறகு அதைவிட நல்ல கருத்து ஏற்பட்டால், மாற்றிக்கொள்கிற உரிமை ஜனநாயகத்தில் இருக்கிறது. ஆகையால், முன்பே நீங்கள் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இப்போது கொடுக்கிறீர்களே என்று கேட்டால், இன்றைக்கு இருக்கிற சூழ்நிலையில் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இது ஒன்று. இரண்டாவது, நாங்கள் கல்வியை படிப்பதற்கு, பயிற்சி நிலையங்களைத் திறந்த பிறகு, நீங்கள் எல்லாம் அதிலே போய்ச் சேரவேண்டும் என்று யாரையும் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை. ஆனால் படித்தவர்கள், பயிற்சி நிலையத்தில் படிக்கவேண்டும் என்று ஆயிரக் கணக்கில், பல்லாயிரக்கணக்கில் அமைச்சர்களையும், மற்றவர்களையும் பார்க்கிறபோது, வேறு வழி இல்லாமல் தான், புதிதாக பயிற்சி நிலையங்களைக் கொடுத்து

[திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம்] [1992 செப்டம்பர் 25]

இருக்கிறோம். அப்படிக் கொடுக்கும்போது கூட, என்னிடத்திலே ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இடம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அரசு அதிலே தலையிடவில்லை. அரசியலுடைய விதிமுறைகளின்படி பயிற்சி நிலையங்கள் இன்றைக்கு துவக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆனால் இன்றைக்குக் கொடுத்த பிறகும் கூட, பல்லாயிரக்கணக்கான பேர்களுக்கு பயிற்சி நிலையங்களில் இடம் இல்லை என்று வெளியிலே வந்திருக்கிறார்கள். படித்தவர்களுக்கு எல்லாம், வேலை கொடுக்கவேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, படித்தவர்களுக்கு எல்லாம் வேலை கொடுக்கவேண்டும் அல்லது அவர்கள் எல்லாம் படித்துவிட்டார்களே என்பதற்காக இருக்கிற கல்லூரிகளை மூடுவதில்லை. புதிய கல்லூரிகளை நாம் திறந்து கொண்டதான் இருக்கிறோம். ஆகையினாலே, வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதற்கும், அவர்கள் பயிற்சி நிலையங்களிலே பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கேள்வி, அதையெல்லாம் நான் கேட்கவில்லை. ஏற்கனவே ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அறிவிப்பு கொடுக்கின்ற நேரத்தில், இந்த புதிய சூழ்நிலை உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஒன்று. இரண்டாவது, அறிவிப்பு கொடுக்கின்றபோதே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி மைனாரிட்டி சமூகத்தினர் கேட்கிற நேரத்திலே, கொடுத்துத் தான் தீரவேண்டும் என்று தெரியாதா? தெரிந்தும், அன்றைய தினம் அறிவிப்புக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அறிவிப்புக் கொடுத்ததற்குப் பின்னாலே ஏன் கொள்கை நிலையிலே மாற்றம் ஏற்பட்டது? என்ன புதிய சூழ்நிலை என்றுதான் நான் கேள்வி கேட்டேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஹைகோர்ட்டின் மூலமாக 1989 ஏப்ரலிலே 78, டிசம்பர் 1 ரெயினிங் இன்ஸ்டிடியூட்ஸ். ஏப்ரல் 1990-லே 38, ஏப்ரல் 1991-லே 27, ஏப்ரல் 1992-லே 30. இவர்கள் எல்லாம் பரிட்சை எழுதுவதற்கு அனுமதி வாங்கி பரிட்சை எழுதியிருக்கிறார்கள். ஹைகோர்ட்டுக்குப் போனவுடன் அவர்கள் உடனே ஆர்டர் தருகிறார்கள். ஆர்டர் தருவது மட்டுமல்ல. இப்படிபெல்லாம் இருந்தால் தரவேண்டுமென்று எங்களுக்கு 'டைரக்டன்' தந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்தியா முழுவதிலும் நடக்கின்ற எந்த வழக்கானாலும், 'எஜுகேஷனல் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ்' பொறுத்தவரைக்கும் இந்துக்கள் நடத்துகின்ற 'அந்த இன்ஸ்டிடியூஷனைப்

1992 செப்டம்பர் 25] [டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்]

பொறுத்துத்தான் தடையே. இந்த கேபிடேஷன் ஃப் என்றால்கூட, இந்துக்களுடைய நிறுவனங்களைத்தான் அது கட்டுப்படுத்துகிறது. அது இதே சட்டத்திலே இருக்கிறது. (குறுக்கீடு) இதை வெளிப்படையாகப் பேசுவதற்கு நாம் வெட்கப்படத் தேவையில்லை. அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கின்ற ஒரு நிலைமை பற்றி நாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வது நல்லது.

பிற்பகல் 1-55

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சிறுபான்மை கல்வியிலே எங்களுக்கு கல்வி அமைச்சர் வழங்கியிருக்கிற உரிமைகளை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் நான் இப்போது வாதிட விரும்புவது சிறுபான்மை அல்லாத இந்துக்களுக்கு நீங்கள் வழங்கியிருக்கின்ற அந்தக் கல்லூரியிலே எங்களுக்கு நீங்கள் அதிகாரம் வழங்கியிருப்பதற்கான, புதிய சூழ்நிலை என்ன என்பது தான் என்னுடைய கேள்வி. (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : இதை நான் முடித்து விடுகிறேன். புதிய சூழ்நிலை ஒன்றும் இடையாது. மற்றவர்களுக்கு தந்திருக்கிறதால்தான் இவர்கள் வந்து கேட்கிறார்கள். நாம் தர வேண்டியிருக்கிறது. அதுதான் புதிய சூழ்நிலை. ஆகவே நீங்கள் எதிர்ப்பது என்பது அல்லது நாங்கள் தர வேண்டாம் என்று நீங்கள் விரும்புவது, பெரிய சமுதாயமாக இருக்கிற இந்துக்கள் நடத்துகிற பள்ளிகள் தானே தவிர, வேறு அல்ல.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : அப்படியானால், சிறுபான்மை சமுதாயத்தினர் நடத்துகின்ற பள்ளிக் கூடங்களில் இந்துக்களை அனுமதிப்பதில்லை என்பது அமைச்சருடைய வாதமா?

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அதற்குத்தான் இப்போது ஒரு புதிய உத்தரவை போட்டிருக்கிறோம், 50 சதவீதம் நடத்த வேண்டுமென்று. அதையும் முடியாது என்று நேற்றையதினம் அவர்கள் ஊர்வலம் நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : தமிழ்நாட்டிலே மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரிய கல்விச் சேவை செய்கிற ஒரு சமுதாயம் இருக்குமென்றால், அது சிறுபான்மைச் சமுதாயம். இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால் அது கிருஸ்துவச் சமுதாயம்.

[1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அதை நான் மறுக்க வில்லை. அதை நான் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும், அவர்கள் நடத்துகின்ற பள்ளிகளிலே கலந்து கொள்கிற ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலேயும் பாராட்டி, புகழ்ந்து பேசி வருகிறேன். இப்போதுள்ள பிரச்சினை இந்துக்கள் நடத்துகிற நிறுவனங்களைப் பற்றியது.

திரு. எஸ். பீட்டர் அல்போன்ஸ் : மைனாரிட்டி என்பதற்கு நான் ஒரு வார்த்தை சொல்லியாக வேண்டும். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் உட்காருங்கள். திரு. அழகிரி, நீங்கள் சொன்னதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லிவிட்டார்கள். விவாதம் வேண்டாம்.

Thiru S. Peter Alphones : Hon. Speaker Sir, do not distinguish between minority and non-minority. Taking advantage and exploiting the employed youth is common for both minorities and non-minorities. இதை மைனாரிட்டி செய்தாலும் தவறு, நான்—மைனாரிட்டி செய்தாலும் தவறு. Capitation fee, even if received by a minority educational institution it is wrong. Under the pretext of minority they cannot rob any unemployed youngster and cause anxiety to the parents. நான் என்ன சொல்கிறேன் என்று சொன்னால், நீங்கள் மெஜாரிட்டி, மைனாரிட்டி என்பதற்காகக் கொடுக்கவில்லை. (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பீட்டர் அல்போன்ஸ் பேசிய அந்த பாயின்டிடிற்கு நான் சொல்கிறேன். இந்த கேபிடேஷன் ஃபீ, நம் முன்னால் இருக்கிற இதே பில்லில் கேபிடேஷன் ஃபீ அவர்கள் வாங்கினாலும் எதிர்ப்பேன் என்று சொல்கிறார்கள். கேபிடேஷன் ஃபீ-இல் அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு தரப் பட்டிருக்கிறது.

திரு. ச. அழகிரி : நான் இங்கே வாதிட வந்த விஷயம், நேற்று கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே பேசுகிறபோது சிறுபான்மை மக்கள், சட்டத்தில் இருக்கிற சலுகையைப் பயன்படுத்தி ஏராளமான ஆசிரியர் கல்வி நிலையங்களைத் திறந்திருக்கிறார்கள். அதற்கு நீதிமன்றம் அனுமதி அளித்திருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது பெரும்பான்மை மக்கள் ஏமாந்தவர்களா? எனவே அவர்களுக்கும் நாங்கள் வழங்கியிருக்கிறோம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

1992 செப்டம்பர் 25] [திரு. ச. அழகிரி]

என்னுடைய கருத்து, சிறுபான்மை மக்களுக்கு அரசியல் சட்டத்திலே பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பான்மை மக்கள் என்பவர்கள் இப்போது நீங்கள் கொடுத்திருக்கிறவர்கள். நீங்கள் யாருக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறீர்களோ, அவர்கள் பெரும்பான்மை சமுதாயத்தினுடைய பிரதிநிதிகளா? அப்படி அவர்களுக்கு அந்த அனுமதி வழங்கப்பட்டதன் மூலமாக பெரும்பான்மை சமுதாய மக்களுக்கு ஏதாவது நன்மை கிடைத்திருக்கிறதா? அவர்கள் இலவசமாக இவர்களுக்கு அந்தக் கல்வி நிலையங்களிலே கல்வியைக் கற்றுத் தருகிறார்களா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி.

இரண்டாவதாக நம்முடைய வருவாய்த்துறை அமைச்சரவர்கள் பேசுகிறபோது இதைப்போன்று கல்வி நிலையங்களை ஆரம்பித்தால் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று சட்டமில்லை என்று சொன்னார்கள், அவசியமில்லை என்று சொன்னார்கள். அது புரொஃபஷனல் கோர்ஸிற்குச் செல்லாது. ஆசிரியர் பயிற்சி என்பது படித்துவிட்டு வந்தால் வேலை கிடைக்குமென்ற நோக்கத்தோடு தான் அவர்கள் வருகிறார்கள். 'ஆர்ட்ஸ்' என்பது வேறு. 'புரஃபஷனல் கோர்ஸ்' என்பது வேறு என்பதை நான் அவருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு வருவாய்த்துறை அமைச்சர் அவர்கள், தயவுசெய்து உட்காருங்கள். அவர் முடிக்கட்டுமே.

மாண்புமிகு டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, வேறு யாருக்கும் நீங்கள் கொடுக்காத உரிமையை மாண்புமிகு உறுப்பினர் பீட்டர் அல்போன்ஸ்சிற்கு மட்டும் எப்படிக் கொடுக்கிறீர்கள் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அவர் மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து பேசுகிறார். எங்கள் அமைச்சர்கள் பேச வேண்டுமென்றால், நீங்கள் ஏன் அனுமதிக்கவில்லை என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

பிற்பகல் 2-00

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அவர் பேச எழுந்திருக்கும்போதும் அதையேதான் நான் தெரிவித்தேன். அழகிரி பேசி முடிக்கட்டும் என்று நான் அவருக்கும் அப்போது சொன்னேன். மாண்புமிகு வருவாய்த்துறை அமைச்சர்.

[1952 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நாம் என்ஜினியரிங் காலேஜ் வைத்திருக்கிறோம். என்ஜினியரிங் காலேஜிலே படித்தவர்களுக்கெல்லாம் வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்ற உத்தரவு அரசிடம் இல்லை. மெடிக்கல் கல்லூரி நடக்கிறது. அதிலே படித்தவர்களுக்கு எல்லாம் வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசிடம் உத்தரவு இல்லை. அதேபோல நன்றாக படித்துவிட்டு, பட்டம் படித்து விட்டு அல்லது எஸ்.எஸ்.எல்.சி., படித்து விட்டு அல்லது பி.யு.சி. படித்து விட்டு வருபவர்களுக்கு விவரம் தெரிகிறது. இவ்வளவு ஆயிரம் பேர்கள் நாட்டிலே வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்த பிறகுதான் இது போன்ற பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்கு வருகிறார்கள். விவரம் தெரியாமல் பட்டாயமாக நான் கல்லூரியைத் திறந்து விட்டேன். அதில் படித்தாக வேண்டும் என்று வாரையும் கட்டாயப் படுத்துவதில்லை. நான் முதலிலே சொன்னபடி கொள்கைகளை மாற்றிக் கொள்ளலாம். இன்றைக்கு நான் உள்ளே வந்து ஒரு கருத்தைச் சொல்லி விட்டு, பிறகு வேண்டாத விவரங்களுக்குப் போய்விட்டு, திரும்ப உள்ளே வருகிறபோது, அந்தக் கருத்து நல்ல கருத்து என்று அதை மாற்றிச் சொல்வதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது, உரிமை இருக்கிறது. அதேபோலத்தான் இந்த அரசு பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம் என்று முதலிலே முடிவு எடுத்திருந்தாலும் இன்றைக்கு இருக்கிற கால சூழ்நிலையில் எந்த அளவுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ அதற்கு ஏற்றவாறு தான் இன்றைக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் முதலிலே சொன்னபடி பயிற்சிக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்கவில்லை, இடம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு மைனாரிட்டிக்கு சட்டத்திலே பாதுகாப்பு இருக்கிறது. மெனாரிட்டிக்கு பாதுகாப்பு இல்லை. ஆனால் பாதுகாப்பு இருக்கிறதா இல்லையா என்பது அல்ல. கல்வி நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி கொடுப்பதற்கு அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இதிலே குழப்பம் தேவையில்லை. மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் தெளிவுபட கூறிவிட்டார்கள். இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையிலும் மேற்கொண்டு ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தேவையில்லை என்ற கருத்தின் அடிப்படையிலேதான் புதிய ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் தேவை இல்லை என்று

1992 செப்டம்பர் 25]. [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டது. ஆனால் சிறுபான்மையோர் வழக்கு மன்றம் சென்று வழக்கு மன்றத்தின் மூலமாக ஆசிரியர் பயிற்சி நிலையம் நடத்துவதற்கு இடத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். அதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு அரசுக்கு உரிமை இல்லை. இந்த நிலையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அழகிரி போன்றவர்களுடைய எண்ணம் என்னவென்றால் நீதிமன்றத்தின் மூலமாக சிறுபான்மையோர் போய் வாங்கிக் கொண்டு வந்தாலும் வரட்டும், அவர்கள் நடத்திக் கொள்வது என்றாலும் நடத்திக் கொள்ளட்டும். பெரும்பான்மையோர் கேட்டால் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது தானே. (குறுக்கீடு) அந்தக் கட்டத்தை அப்படியே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதுதான் உங்களுடைய எண்ணம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. அழகிரி, ஒரு நிமிடத்திலே முடியுங்கள்.

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பீட்டர் அல்போன்ஸ் அவர்களுக்கு அப்படி என்ன சலுகை என்று கேட்டார்கள்....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதிலே நீங்கள் தயவுசெய்து குறுக்கிடக் கூடாது. அவர் என்னிடத்திலே கேட்டார். என்னுடைய வரம்புக்குள்ளே அவர் கேட்டது. நீங்கள் விவாதத்தின் மீது வரவேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் ஜெ. ஜெயலலிதா : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நானும் இந்த உவையிலே நடப்பதை மிகவும் பொறுமையோடுதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எதிர்க்கட்சியிலே உள்ளவர்களுக்கு ஆளும் கட்சியில் உள்ளவர்களைவிட அதிகமான வாய்ப்புகளும் உரிமைகளும் தரவேண்டும் என்பதில் எனக்கு இரண்டாவது கருத்து இல்லை. ஆனால் நேற்கூட பேசுகிறபோது உறுப்பினர் பீட்டர் அல்போன்ஸ் அவர்கள் பொதுப்பணித் துறை குறித்து ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் நான் சொல்வதைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு முழுமையாக விளக்கம் தர இங்கே அனுமதி தரப்படவில்லை. அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. எனவே நடுநிலையோடு சொல்கிறேன். எதிர்த் தரப்பிலே உள்ளவர்களுக்கு பேசுவதற்கு தாங்கள் அளிக்கின்ற அதே வாய்ப்புகளை ஆளும் தரப்பிலே உள்ளவர்க்குக் கொடுக்க தாங்கள் அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி).

[1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிற கருத்தை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இங்கே இருக்கிற எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் நான் சம வாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறேன். சில நேரங்களில் எல்லா உறுப்பினர்களும் எழுந்து நின்று கொள்ளுகிறபோது, எனக்கு ஏற்படுகிற சங்கடம்—யார் 'முந்திக்கொள்கிறார்களோ அவர்கள் அந்த வாய்ப்பை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். சில நேரங்களில் குழப்பமான சூழ்நிலையில் முழுமையாகச் சிலருடைய கருத்தைச் சொல்ல அனுமதிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது. எனவே அந்தக் குழப்பமான சூழ்நிலை அதாவது ஒருவிதமான சப்தமான சூழ்நிலை இல்லாமல் இருப்பதற்கு எல்லா உறுப்பினர்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். திரு. அழகிரி பேசி முடியுங்கள்.

திரு. ச. அழகிரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் எதையும் நவறாகச் சொல்ல வரவில்லை. அரசியல் சட்டத்திலே சிறுபான்மை மக்களுக்கு இருக்கிற உரிமையை இந்த சட்டமன்றத்திலேயும் ஒரு வேளை பேரவைத் தலைவர் அவர்களும் பீட்டர் அல்போன்ஸ்-ஸுக்கு வழங்கியிருக்கிறார்களோ என்றுதான் நினைக்கிறேன். பிற்பகல் 2.05

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இல்லை, இல்லை. அந்த உரிமை என்பது எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் சம உரிமை தான்.

திரு. ச. அழகிரி : தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கூற்றுக்கு நான் மறுப்பாக அதைத் தெரிவிக்க வில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஒரு நிமிடத்தில் முடியுங்கள்.

திரு. ச. அழகிரி : தலைவர் அவர்களே, நான் சொல்ல வந்தது சிறுபான்மை மக்களுக்கு நீங்கள் அளித்திருக்கின்ற அந்த உரிமையிலே நான் குறை சொல்லவில்லை. நேற்று அமைச்சர் அவர்கள் பேசுகின்றபோது சிறுபான்மை மக்களுக்குச் சட்டத்திலே அந்த உரிமை வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றபோது பெரும்பான்மை மக்களுக்கு நாம் வழங்கக் கூடாதா என்று அவர்கள் அரசியல் சட்டத்திலே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்கள். இந்த வாதத்தை நீங்கள் அனுமதிப்பீர்களேயானால்—நான் சமீபமாக 2, 3 நிமிடமாக நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பணருட்டி யார் அவர்கள் இதிலே ரொம்ப ஆர்வம் காட்டிக் கொண்டு இருந்தார்கள். (குறுக்கீடு).

1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இல்லை. நீங்கள் ஆர்வமாக கவனித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள் என்றார்கள். அதிலே ஒன்றும் தவறு இல்லையே.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : தலைவர் அவர்களே, அரசு ஒரு கொள்கையை வகுக்கிறது. அந்தக் கொள்கையை சிறுபான்மையினர் நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று உயர் நீதி மன்றம் தீர்ப்பு அளித்து....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இல்லை. அவர் குறிப்பிட்டது வேறு. இது முடியட்டும். விவாதம் முடிந்து மாலையில் அவை பழையபடி கூட வேண்டியிருக்கிறது. (குறுக்கீடு) உங்களைப் பற்றிச் சொன்னதற்கு நானே உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுத்தேன். அவர் 'உன்னிப் பாகக் கவனித்துக் கொண்டு' என்று அவ்வளவுதான் சொன்னார். உட்காருங்கள். அழகிரி பேசட்டும். நேரம் ஆகிறது. (குறுக்கீடு) உங்களைப் பற்றி வந்ததற்கு நானே சொல்லிவிட்டேனே. உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார் என்று நானே சொல்லிவிட்டேனே. அதிலே ஒன்றும் இல்லை.

திரு. ச. அழகிரி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் என்னுடைய கடைசிக் கருத்தாகச் சொல்ல விரும்புவது இந்தச் சட்டம் நல்ல சட்டம். ஆனால், இந்தச் சட்டமுன்வடிவு, குற்றவாளிகள் தப்பித்துக் கொள்ளாமல் நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். இப்பொழுது லஞ்ச ஒழிப்புச் சட்டம் நாம் வைத்திருக்கிறோம். இந்தியா முழுவதும் வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் லஞ்சம் வாங்குகின்றவர்களை அதிலிருந்து நாம் அதிகப்படியாகத் தண்டிக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே ஒருவர் தாம் நன்கொடை பெறவில்லை என்பதை மெய்ப்பிப்பாரேயானால், அவர் தண்டனைக்கு உள்ளாக மாட்டார் என்று அந்த ஒரு உட்பிரிவையும், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நீதி மன்றத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால் அரசோ அல்லது அரசினுடைய ஒப்புதல் பெற்றவர்களுடைய அனுமதியின் பேரிலேதான் செல்ல வேண்டும் என்கின்ற அந்த இரண்டு உட்பிரிவுகளையும் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் திருத்தி இந்தச் சட்டத்தை வேறுவிதமாகக் கொண்டு வருவார்களேயானால் இந்தச் சட்டம் மிகவும் செல்லுபடியாகக் கூடியதாகவும், இதன் மூலமாக பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் என்பதை நான் கூறிக்கொண்டு அமர்கிறேன். வணக்கம்.

[1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய காலை நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுறுகின்றன. மீண்டும் பேரவை இன்று மாலை 4-30 மணிக்குக் கூடும். வணக்கம்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 2-07 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

பிற்பகல் 4-30

பிற்பகல் 4-30 மணி அளவில் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் திரு. இரா. முத்தையா அவர்கள் தலைமையில் பேரவை மீண்டும் கூடியது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தமிழ்நாடு கல்வி நிலையங்கள் (கட்டாய நன்கொடை வசூலித்தலைத் தடை செய்தல்) சட்டமுன்வடிவின் மீது விவர தம்—தொடர்ச்சி டாக்டர் பீட்டர் டி.சோசா.

Dr. Beatrix D. Souza : Honourable Speaker, Sir, in supporting the Bill which has been brought to prohibit the collection of 'capitation fee', for admission to educational institutions in the State, I want to make just three points.

In the recent 'Mohini Jain Case', in a Supreme Court Judgment, it has been ruled that the right to education is a fundamental right and can be enforced even against private educational institutions.

Article 21 of the Constitution ensures 'personal liberty to the citizen and it also includes the right to livelihood and by extension provides for dignity in living. Literacy enhances dignity and therefore, this fundamental right to education should be made available at all levels. Article 14 provides for 'equality' of all citizens. Article 30 affords Minorities, the right to establish and administer institutions for the benefit of their communities. By implication of Article 30, it further enhances the excellence in education, as this is the avowed aim of the Minority Institutions. But Article 30 does not negate Article 14, the equality of all citizens. The provisions of this Bill which ensure equality for all and the fundamental right to education are not therefore inconsistent with the right guaranteed under Article 30 of the Constitution. It is a sad fact that even after 45 years of Independence, the minority rights have deteriorated into Management rights and property rights. Our Christian Institutions which were started with the spirit of self-service and sacrifice have now become financial institutions by collecting fees in different ways. In the name of Minority rights, the human rights are often isolated.

1992 செப்டம்பர் 25] [டாக்டர் பி.நி.கி.டி. சோசா]

Capitation fees are collected from pccr minority students in their own Minority institutions under the guise of admission fees, Miscellaneous fees, Building Fund, Parent Teacher Association subscription, etc. The School Teachers are compelled and forced to sell highly priced tickets for Benefit Performances and the children are forced to buy these tickets. It is a well known fact that human rights and fundamental rights should always have precedence over Minority rights. It will be naive for us to support that because the children are either forced to sell the tickets or buy tickets. It will also be naive for us to support that because education is a fundamental right and it should be either free or subsidized by the Government or even nationalised. Education especially professional education like Medical and Engineering Colleges is a costly affair. It is reasonable and just if enhancement is called for a few fees as in Government colleges can be, however, we see nowadays a seat in educational institutions is sold to the highest bidder, the criterion being affordability and not merit, with the result the standard and quality in Professional Colleges like Engineering will come down and the institution itself will be nothing more than a commercial and profiteering venture.

Secondly, Clause 2 of the proposed Bill states that 'No Court shall take cognizance of any offence under this Act except with the sanction of the Court. When legislation once makes the collection of capitation fees an offence punishable under the law like any other offence, for example, theft under the Penal Code, even where the State does not want to prosecute the aggrieved individual and should still be allowed to pursue a private complaint.

பிற்பகல் 4-30

This right has been taken away by the Government sanction process and this may lead, in future, to arbitrary exercise of power.

Finally, it is not enough if the Government prohibits the collection of Capitation fees. The Government should control the admission procedure itself.

The University Acts do not have specific provisions to control admissions. The original G.O. Ms. No. 1196, dated 24th July 1985 giving permission to start three private Medical Colleges in the State, included a clause (Cl. 12) that no Capitation Fee would be permitted to be collected. However, this clause has never been adhered to. The Rajah Muthiah Medical College at Annamalai Nagar challenged the condition laid down in the G.O. It claimed autonomous status as it came under a separate University.

[டாக்டர் பீட்ரிக் டி' சோசா] [1992 செப்டம்பர் 25]

Therefore, Universities must, have power to regulate admission. Special provisions should be made in the University Act itself.

The proposed Bill framed along the lines of the Karnataka Bill by incorporating the above suggestions and removing anomalies may become a Bill of the Tamil Nadu Government in its own right. Thank you.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ஜி. பழனிசாமி.

திரு. ஜி. பழனிசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு கல்வி நிலையங்களில் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்போது கட்டாய நன்கொடை வசூலிக்கக் கூடாது என்ற தடைச் சட்டத்தின்மீது என்னுடைய சுருக்கமான கருத்தை இந்த அவையிலே முன்வைக்க நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த சட்டத் திருத்தத்தினுடைய முன்வடிவில் 9/1-இல் கொண்டு வந்திருக்கிற, கல்வி நிலையங்களில் சோதனையிடுவதற்கான அதிகாரத்தில் கல்வி நிலையம் ஏதாவது ஒன்றில், ஏதுவான பணி நேரங்களில், எந்தச் சமயத்திலும் என்பதை நீக்கிவிட்டு, அதேபோன்று கட்டாய நன்கொடை வசூல் செய்கிற, பயன்படுத்தப்படுகின்ற இடத்தில் என்று, அந்தச் சட்டத் திருத்தத்திலே மாண்புமிகு அமைச்சர் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேபோன்று இதிலே இருக்கக்கூடிய அந்த பதினோராவது பிரிவு முற்றிலும் நீக்கப்படவேண்டும். காரணம், முழுமையாக தனியார், நன்கொடை, சுயநிதி பெற்று கல்லூரி நடத்தக் கூடிய நிறுவனங்கள், அவர்கள் தவறு செய்தால் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பை அளிக்கின்ற வகையில் அதனுடைய பதினோராவது பிரிவிலே கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கு மாறாக, இதில் குற்றம் புரிபவர் மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு காவல் துறைக்கும் அதிலே அதிகாரம் அளிக்கவேண்டுமென்று, அதிலே திருத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். அதேபோன்று, தனியார் கல்லூரிகளில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய அந்த கட்டாய நன்கொடை என்பது இன்றைக்கு ஒரு கொடூரமான நிலைகளுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. காலையில் இங்கே நடந்திருக்கின்ற இந்த விவாதத்தில் முன்னதாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், பல்வேறு உறுப்பினர்களுக்கு பதிலுரையில் விளக்கங்களை அளித்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் சுருக்கமாகச் சொல்வது என்பது, இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டிலே துவங்கியிருக்கக்கூடிய ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்வி அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும் துவக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அரசாங்க

1992 செப்டம்பர் 25] [திரு. ஜி. பழனிசாமி]

கத்தின் மூலமாக 100-க்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி தொடங்கப்படுவதாக அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்து இருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு சில இடங்களில் தொடங்கப்படவில்லை. உடனடியாக என்னிடத்திலே ஆதாரம் கேட்பார்கள். இன்றைக்கு ஒரே உத்தரவிலே, ஒரே நம்பரிலே அதுபோன்று இரண்டு கல்வி நிலையங்கள் பல இடங்களில் போலித்தனமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. அதையெல்லாம்கூட கட்டுப்படுத்த வேண்டும். ஏனென்று சொன்னால், இதிலேயும் கூட அந்தப் பயிற்சிக் கல்வி, இன்றைக்கு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்வியில் மாணவர்கள், மாணவிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட பின்னால் அவர்கள் பள்ளி நடத்துவதில்லை. நீங்கள் வேண்டுமென்று சொன்னால் உங்களுடைய பரீட்சையை எழுதக்கூடிய நேரத்திற்கு வந்தால் போதும், இங்கே கல்வியைப் படிப்பதற்கு வரவேண்டியதில்லை என்று சொல்லக் கூடிய அளவிற்கு இன்றைக்கு அந்தப் பயிற்சிக் கல்வி நிலையங்கள் தமிழ்நாட்டில் தொடங்கியிருக்கின்றன என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பிற்பகல் 4-40

இதிலே நான் கொடுத்திருக்கிற அந்தக் திருத்தங்களை இதிலே சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டு அமர்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு.செ.கு. தமிழரசன்.

திரு. செ. கு. தமிழரசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்தச் சட்ட முன்வடிவின் பேரிலே குடியரசுக் கட்சியின் சார்பிலே கருத்துக்களை வழங்க வாய்ப்புத் தந்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்வி நிலையங்களிலே கட்டாய நன்கொடையைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக இந்தச் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. இதை நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், இதை எந்த அளவிற்கு முழுமையாகச் செயல்படுத்த முடியுமென்பதிலே எனக்குச் சந்தேகம் உண்டு. நன்கொடை வசூலிப்பவர்கள் யாரும் நாங்கள் நன்கொடை வசூலிக்கிறோம் என்று சொல்லி வசூலிக்கப் போவதில்லை. நம்முடைய அரசியல் சட்டம் மிகத் தெளிவாக ஏழை எளிய மக்களுக்கு, ஒடுக்கப்பட்ட, அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இலவசமாக கட்டாயக் கல்வி வழங்கவேண்டும், அதை நோக்கி நம்முடைய அரசு போக வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் இன்றைக்கு

[திரு. செ. கு. தமிழரசன்] [1992 செப்டம்பர் 25]

தனியார் கல்விக் கூடங்களைத் தொடங்குவது என்பது ஒரு நல்ல கலப்பமான வியாபாரமாக, ஒரு கௌரவமான வியாபாரமாக மாறி, பரவி வருவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

சில கல்லூரிகளிலே இலட்சம், ஐம்பதாயிரம் என்று இப்படி இடங்களை விற்பதை—தனியார் கல்லூரிகளை நான் சொல்கிறேன்—பார்க்கிறபொழுது இதில் எல்லாம் சாதாரண, ஏழை எளிய மக்கள் சேர்ந்து படிக்க முடியுமா என்ற ஐயம் எழுகிறது.

நம்முடைய தமிழக முதல்வர் புரட்சித் தலைவி அவர்கள், துப்புரவுத் தொழிலாளியின் மகன்கூட டாக்டராகவோ, என்ஜினியராகவோ வர வேண்டுமென்ற பெருநோக்கோடு அப்படிப்பட்ட புதிய திட்டங்களையெல்லாம் செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தனியார் கல்லூரிகளிலே அவர்கள் சேர்ந்து படிப்பதற்கு வழியே இல்லாமல் போகிறது.

இது ஒருபுறம் இருந்தாலும்கூட, அங்கே டியூஷன் பீஸ், கல்லூரிக் கட்டணம், பயிற்சிக் கட்டணம் என்று சொல்லப்படுகின்ற கட்டணங்களை அவர்கள் வசூலிப்பதைப் பார்த்தால் அது மிக வேதனையாக இருக்கிறது. நம்முடைய அரசின் சார்பிலேயே, தனியார் கல்லூரிகளுக்கு என்று நாம் சில கோட்டாவைப் போடுகிறோம். “டோட்” என்று சொல்லப்படுகின்ற அந்த ஒதுக்கீடுகளைத் தனியார் கல்லூரிகளுக்கு நாம் போடுகிறோம். அந்தத் தனியார் கல்லூரிகளிலே நம்முடைய அரசு கோட்டாவின்படியே அந்த மாணவர்களை நாம் சேர்க்க அனுப்புகிறோம். ஆனால் அங்கே போகிற பொழுது அவர்கள் டியூஷன் பீஸ் 25,000 ரூபாய், அதற்குப் பின்னாலே கல்லூரிக் கட்டணம் 15,000, லேபரேட்டரி பீஸ், ஸ்போர்ட்ஸ் பீஸ் என்று நிறைய என்னென்னமோ போட்டு 40,000 ரூபாய், 50,000 ரூபாய் வசூலிக்கிறார்கள்.

நான் வருத்தத்தோடு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய ஏழை எளிய மக்களுக்காகவே தன்னுடைய கடைசி உயிர் மூச்சு வரை வாழ்ந்து மறைந்த மக்கள் தலைவர் புரட்சித் தலைவர் பெயரால் ஒரு கல்லூரி இருக்கிறது. அதை எதிர்த்து இன்றைக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களே ஒரு வழக்கைப் போட்டிருக்கிறார்கள். தனியார் வைத்திருக்கிறார்கள். அதிலே அவ்வளவு வசூலிக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு அங்கேயெல்லாம் கல்லூரிக் கட்டணமோ, பயிற்சிக் கட்டணமோ வசூலிக்கக்கூடாது என்கிற சட்டம் இருக்கிறது. பலமுறை கல்வியமைச்சரவர்கள் இதைத் தெளிவுபட அறிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த மன்றத்திலேகூட பலமுறை கல்வி

1992 செப்டம்பர் 25] [திரு. செ. கு. தமிழரசன்]

யமைச்சரும் தெரிவித்து பத்திரிகைகளிலேகூட வந்திருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடமிருந்து இந்தக் கல்லூரிக் கட்டணத்தைத் தவிர மற்றக் கட்டணங்களை வாங்கக்கூடாது என்று. ஆனால் அவர்கள் போடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையெல்லாம் இருக்கின்றது. அதையும் இந்தச் சட்டத் திருத்தத்திலே சேர்த்து கொஞ்சம் கடுமையாக்க வேண்டுமென்பதை மட்டும் நான் கூறி அமர்கிறேன். நன்றி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: திரு. ச. இராமச்சந்திரன்.

*திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உயர் கல்வியை இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் அரசே தருவது என்பது மிகக் கடினமான காரியம்தான். ஆனால், அதே நேரத்தில் தனியார் இந்த உயர் கல்வியைத் தர வருகிற பொழுது அதை முறைப்படுத்துவது மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். அந்த வகையில் இந்தச் சட்டம் பயன்படும் என்று நம்புகிறேன்.

ஆனால், அதே நேரத்தில் அண்மையிலே உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பின்படி, தனியார்கள் கல்விப் பணியைச் செய்கிற பொழுது அவர்கள் அரசின் முகவர்களாக, அங்கீகரிக்கப் பட்ட ஏஜண்டுகளாக நின்று செய்ய வேண்டுமென்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பு அளித்தது. அது மிகவும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். சுய நிதிக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையில், மனுக்கள் போட மார்க் இருந்தால் போதும்; அந்தக் கல்லூரியில் பணம் கட்டினால், இடம் பெறலாம் என்ற நிலை இருந்தது. அதன் விளைவாக, படித்து நல்ல மார்க்குகள் வாங்கினாலும்கூட, ஏழை என்ற காரணத்தினால் அவனால் இடம் பெற முடியவில்லை. மனு போடுகிற அளவுக்கு மார்க்குகள் இருந்தாலும், பணக்காரன் என்ற காரணத்தினால் அவனுக்கு அங்கே இடம் கிடைக்கிறது. ஆகவே, சமவாய்ப்பு இல்லாமல் ஆக்கப்படுகிறது.

பிற்பகல் 4-45

அடுத்து, அரசு கல்வி நிறுவனங்களை நடத்துகிறபோது சமூக நீதியின் அடிப்படையிலேயும், தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப் பட்ட மக்களுக்கு என தனி ஒதுக்கீடு செய்து அவர்களை அந்தக் கல்லூரிகளில் சேர்க்கிறது. தனியார் கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையில், சமூக நீதியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை. ஆகவே, தனியார் கல்லூரிகளை முறைப்படுத்துகிறபோது, தனியார் கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி வழங்குகிறபோது, தனியார் கல்லூரிகளுக்கு அரசு அங்கீகாரம் அளிக்கிறபோது, யார் யார், எந்தெந்த நிறுவனங்கள், அரசு அல்லது இந்த மன்றம்—சட்ட மன்றம்—சமத்துவ அடிப்படையி

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1992 செப்டம்பர் 25]

லேயும், சமூக நீதியின் அடிப்படையிலேயும் வகுக்கின்ற கொள்கைகளை நிறைவேற்றுகிறார்களோ, அத்தகைய அமைப்புகளுக்கு மட்டும்தான் அங்கீகாரம் அளிக்கிற வகையிலே அந்தக் கொள்கை உருவாக வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறேன்.

இதே சட்டத்திலேகூட குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சிறுபான்மை சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் பொருந்தாது என்று.

சிறுபான்மை மக்களுக்கு உரிய நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. ஆனால் தமிழ்நாடு என்று எடுத்துக் கொண்டால், தமிழ்நாட்டிலுள்ள அனைத்து மக்கள் நலனையும் அடிப்படையாக வைத்து இந்த மன்றம் கொள்கைகளை உருவாக்குகிறபோது, அந்தக் கொள்கைகளைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்கிற முறையில் சிறுபான்மை சமுதாயத்தினர் நடத்துகிற எல்வி நிறுவனங்கள் இயங்குமானால் அவற்றுக்கு அரசியல் சட்டம் அங்கீகாரம் தருகிறது என்றால் அந்த அரசியல் சட்டப் பிரிவை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று நிச்சயமாக தமிழ்நாடு அரசு உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுதே ஒரு வழக்கு உச்ச நீதிமன்றத்தில் இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் பொதுவாக சமவாய்ப்பு அளிக்கிற வகையில், எல்லோருக்கும் சமூகநீதி கிடைக்கிற வகையிலே ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தமிழ்நாடு சட்டமன்றம் அல்லது ஒரு பொது நிறுவனம் ஒரு கொள்கையை உருவாக்குகிறபோது அதை அரசின் சார்பாக அதாவது அரசினுடைய ஏஜண்டுகள் என்கிற முறையிலேதான் தனியார் நடத்தினாலும் சரி, சிறுபான்மை சமுதாயத்தினர் நடத்தினாலும் சரி, நடத்த வேண்டுமென்று அண்மையிலே அளிக்கப்பட்ட சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பை அடிப்படையாக வைத்து சிறுபான்மையினருக்கு என்று இருக்கக் கூடிய அந்த அரசியல் சட்டத்திலே, பிரிவிலே கூட அது பொது நலனுக்கு அல்லது சமுதாயத்திற்கு, சமவாய்ப்புக்கும், சமநீதிக்கும் முரணாக இருக்கிறபோது, அந்த இடத்திலே அதற்கு உரிய அதிகாரம் இல்லை என்கிற அளவிற்கு நிச்சயமாக உச்சநீதிமன்றத்திலே அதற்கான ஆதாரங்களோடு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்தை சமநீதி அடிப்படையிலே ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்கிறபோது, அதுதான் பொருத்தமானது என்று நான் கருதுகிறேன்.

இங்கே காலையிலே நடந்த விவாதத்திலேகூட மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அழகிரி அவர்கள் பேசுகின்றபோது என்னுடைய பெயரை இழுத்தார்கள். அதிலே ஒன்றைத்தான் நான் என் மனத்திலே வைத்துக்கொண்டு கூர்ந்து கவனித்தேன். அதாவது ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளே கூடாது என்று முடிவு

1992 செப்டம்பர் 25] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

எடுத்து ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளை நடத்துவதற்கு சிறு பான்மை சமுதாயத்தினருக்கு அனுமதி கொடுத்துவிட்டால் 5 வருடம், 6 வருடம் கழித்து ஆசிரியர் வேலைக்கு வந்தால், அந்தப் பள்ளியிலிருந்துதான் ஆசிரியர் வேலைக்கு வருவார்களே தவிர, மற்றவற்றிலிருந்து வருவதற்கு வாய்ப்பு இருக்காது. இதர சமுதாயத்தினருக்கு சமவாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறதே என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேனே தவிர வேறு கருத்தின் அடிப்படையில் அல்ல. ஆகையால் எதை எடுத்தாலும் அதிலே equality before law-equal opportunity இங்கே ஆர்ட்டிகிள் 21-லே சொன்னதைப்போல, இன்றைக்கு கல்வி உரிமை அடிப்படை உரிமை. அந்த உரிமையை அடிப்படை உரிமையாக வைத்து அரசுதான் கொடுக்க வேண்டும். அரசுக்கு பணம் இல்லை; ஆகையினால் தனியார் கல்லூரிகள் மூலம் தரலாம். ஆனால் அந்தத் தனியார் கல்லூரிகள் அரசினுடைய எஜெண்டுகளாக இருக்க வேண்டும் என்று சுப்ரீம் கோர்ட் சொல்லியிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தில் மேலும் ஒரு பிரிவைச் சேர்த்திருந்தால் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

பிற்பகல் 4-50

ஒரு கொள்கையை நான் சொல்லுகின்ற சம வாய்ப்புக் கொள்கையோ அல்லது சம நீதிக் கொள்கையோ, அதற்கு மாறாக ஒரு நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் நடக்கிற போது அந்த கல்வி நிறுவனத்தினுடைய நிர்வாகத்தை எடுக்கக் கூடிய அதிகாரத்தை இந்தச் சட்டத்திலே போட்டு இருக்க வேண்டும். சாதாரணமாக ஒரு தொழிற்சாலையிலேகூட Industries (Regulation) Act என்று இருக்கிறது. ஒரு தொழிற்சாலை மோசமாக நடக்கிறது என்றால், அந்த நிர்வாகத்தை மட்டும் எடுப்பதற்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால், இந்தச் சட்டத்தில் அத்தகைய உரிமை இல்லை. அந்தப் பிரிவு இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர். திரு. வி. கே. லட்சுமணன்.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாட்டில் மூன்று விதமான கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அரசு நடத்தும் கல்லூரிகள், இன்னொன்று un-aided private colleges, இன்னொன்று Aided private Colleges. அரசு நடத்தும் கல்லூரிகளிலே மாணவர்களை வகுப்பு அடிப்படையிலே கம்யூனல் ரிசர்வேஷன்படி தேர்ந்தெடுப்பது முறை. அப்படி செய்யப்பட்டு வருகிறது. அதே போல உதவி பெறும் பல கல்வி நிறுவனங்களிலேயும், அதே அரசு கல்லூரிகளைப் போல, பள்ளிகளைப்போல, அதே முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் உதவி பெறாத கல்வி நிறுவனங்களிலே அது கடைப்பிடிக்கப்பெறுவதில்லை என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இதிலே பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர் ஒன்றும் இல்லை.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இல்லை, இல்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இது ஒரு கருத்துதான்.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி நிறுவனங்களிலே உதவி பெறும் தனியார் நிறுவனங்களிலே இந்த கம்யூனல் ரிசர்வேசன் கடைபிடிக்கப்படுவதில்லை என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். அதைத்தான் நான் மறுக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : சரி.

திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : நான் எய்டெட், அன்-எய்டெட் என்று வரவில்லை. சுப்ரீம் கோர்ட்டினுடைய அண்மைத் தீர்ப்பு என்னவென்றால், இந்தக் கல்வி உரிமை என்பது அடிப்படை உரிமை, அதை அரசுதான் அளிக்க வேண்டும். அரசு தன்னால் அளிக்க முடியாதபோது தனியார் களுக்கு அதிகாரத்தை, தன்னுடைய ஏஜெண்டாகத் தருகிறது. அந்த ஏஜெண்ட் அரசு எப்படி அதை நடத்தவேண்டுமோ அதைப்போல, அந்த தனியார்கள் நடத்த வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறது. அரசு இருந்தால் எப்படி நடத்துவார்களோ, சமூக நீதி அடிப்படையிலே நடத்துவார்களோ சம வாய்ப்பு அடிப்படையிலே நடத்துவார்களோ, அதைப்போல அந்த நிறுவனங்கள் நடத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய முதலீடு ஒரு எண்டோன்மெண்ட் மூலம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். நடைமுறைச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய செலவுகள் எவ்வளவு, சம்பளம், போக்குவரத்து என்ன என்பதை நிபுணர்கள் குழு மூலம் அதை நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம். இப்படி என்று அந்தக் கல்வித் திட்டத்திலே தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன். கொள்கையை நிறைவேற்றாத கல்வி நிறுவனங்களுடைய நிர்வாகத்தை எடுத்து நடத்துவதற்கு உரிய பிரிவை இதிலே சேர்க்க வேண்டும்.

எனக்கு நினைவு சரியாக இருக்குமேயானால், ஏற்கனவே தமிழக அரசு ஒரு ஆணையை அந்த அடிப்படையிலே பிறப்பித்திருந்தது. மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறபோது அந்த நிர்வாகத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று ஆணை பிறப்பித்திருந்தது. அதை ஏன் இந்தச் சட்டத்திலே

1992 செப்டம்பர் 25] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

சேர்க்கவில்லை என்று தெரியவில்லை. அந்தப் பிரிவையும் இந்தச் சட்டத்திலே சேர்க்க வேண்டும். அதன் மூலம் ஒரு நிறுவனம் மோசமாக நடக்கிறது என்றால் அதனுடைய நிர்வாகத்தை எடுத்து நடத்த நாம் அந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதற்குப் பயன்படும் என்று கூறி அமைகிறேன்.

3. விதி 110-ன் கீழ் அமைச்சர்களின் அறிக்கைகள்.

வட சென்னை அனல் மின் நிலையத்திற்கு கருவிகள் வாங்க ஒப்பந்தப்புள்ளிகள் கோரப்பட்ட நடைமுறை குறித்து பொதுப்பணித்துறை அமைச்சரின் அறிக்கை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விதி 110-ன் கீழ் மாண்புமிகு பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர் அவர்கள் பேரவைக்கு ஓர் அறிக்கையை வெளியிட அனுமதி கோரி உள்ளார். அவருக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அந்த அறிக்கையை அமைச்சர் வெளியிடுவார். மாண்புமிகு பொதுப்பணித் துறை அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். கண்ணப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவை விதி 110-ன் கீழ் ஒரு அறிக்கையைப் பேரவைக்கு அளிக்கிறேன்.

பிற்பகல் 4-55

வட சென்னை அனல் மின் நிலையத்தில் உபயோகப் படுத்தப்படும், நிலக்கரி, மின்சார உற்பத்திக்காக கொடிகலனில் எரிக்கப்பட்டு நிலக்கரி அதன் சாம்பலை அப்புறப் படுத்தக் கூடிய இயந்திரக் கருவிகள் தயாரிப்பதற்கான 'ஆஷ் ஹேண்டிங் சிஸ்டம்' என்ற திட்டத்திற்கு 14-12-1990 அன்று பகிரங்க ஏல ஒப்பந்தங்கள் முறையாகக் கோரப்பட்டு 10 நிறுவனங்கள் இந்த ஒப்பந்தத்திலே பங்கேற்றன. இந்த ஒப்பந்தங்கள் முறையாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டு, இத்திட்டம் சம்பந்தமாக தொழில் நுட்ப ஆலோசனை பெறப்பட்டுத் தீவிர பரிசீலனைக்குப் பிறகு 30-10-1991 அன்று தமிழ்நாடு மின்சார வாரியம் குறைந்தபட்சத் தொகைக்கு கோரி 10 டெக்கான் மெக்கானிக்கல் வொர்க்ஸ்' பூனா என்ற நிறுவனத்திற்கு கொடுக்கலாம் என்று முடிவு எடுத்து, 31-10-1991 அன்று மேற்கண்ட கம்பெனிக்குத் தகவல் வழங்கப்பட்டது. இதற்கான பர்ச்சேஸ் ஆர்டர் 23-1-1992 அன்று தமிழ்நாடு மின்சார வாரியம் மேற்கண்ட கம்பெனிக்கு வழங்கியது. பர்ச்சேஸ் ஆர்டரின் மதிப்பீட்டின் மொத்தத் தொகை ரூ. 33.70 கோடியாகும். இதற்கிடையில் அந்த நிறுவனம்

[திரு. எஸ். கண்ணப்பன்]

[1992 செப்டம்பர் 25]

விலைவாசி ஏற்றத்தினால் அதாவது இரும்பு, எஃகு, தொழிலாளர்கள் கூலி உயர்வு, வங்கிக் கடன் கட்டுப்பாடு, ரூபாயின் மதிப்புக் குறைவு போன்ற பல காரணங்களால் விலையை உயர்த்தக் கோரியுள்ளது. இது சம்பந்தமாக தொழில் நுட்ப நிறுவனமான டாட்டா கன்சல்டன்ட்டின் கருத்துப் பெற்று தமிழ்நாடு மின்சார வாரியம் ஆய்வு செய்து வருகிறது. இந்த ஒப்பந்தப்புள்ளியில் குறைந்த பட்ச ஏலம் கேட்ட டெக்கான் மெக்கானிக்கல் கம்பெனிக்கும், அடுத்தபடியாக கோரிய இன்டோர் கம்பெனிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் ரூ. 20.86 கோடியாகும். அதுவும் இல்லாமல் மறு ஏலம் விட்டால் மேலும் 20 கோடிக்கு மேல் தேவைப்படும் என்று தொழில் நுட்ப வல்லுநர்களால் கண்க்காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் மறு ஒப்பந்தம் கோரினால் வட சென்னை அனல் மின் நிறுவனம் நிறுவுவதில் ஓராண்டு காலத்திற்குமேல் கால தாமதம் ஆகும். அவ்வாறு காலதாமதம் ஆகின்றபோது, ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி அதாவது ஏ.டி.பி. ஏசியன் டெவலப்மெண்ட் பேங்க், வங்கியில் கடன் பெற்று இந்த வட சென்னை அனல் மின் நிலையத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டு வருவதால் அதற்குரிய வட்டித் தொகையும் அதிகமாக மின்சார வாரியம் செலுத்துவதுடன் பெருமளவில் மின்சார உற்பத்தியும் பாதிக்கப்படும் என்பதும் தொழில் நுட்ப வல்லுநர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒப்பந்தம் சம்பந்தமாக தமிழ்நாடு மின்சார வாரியம் ஏற்கனவே என்னென்ன நடைமுறைகளை தமிழ்நாடு மின்சார வாரியச் சட்டத்திட்டங்களுக்குட்பட்டு பின்பற்றி வருகிறதோ அதுபோன்ற நடைமுறைதான் இந்தத் திட்டத்திலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே, ஒப்பந்தப்புள்ளி வழங்குவதில் எவ்வித முறைகேடும் நடைபெறவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (குறுக்கீடுகள்).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 110 ஸ்டேட்மென்டின் மேல் டிஸ்கசன் இல்லை. திரு. வி. கே. லட்சுமணன்.

6. சட்டமுன்வடிவுகள் (ஆய்வு செய்தல்) —தொடர்ச்சி.

(ஊ) கல்வி நிலையங்கள் (கட்டாய நன்கொடை வசூலித்தலை தடை செய்தல்) சட்ட முன்வடிவு, 1992 —தொடர்ச்சி.

*திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி நிறுவனங்களில் கட்டாய நன்கொடை வசூல் செய்வதை தடை செய்ய வேண்டுமென்ற இந்தச் சட்ட முன்வடிவினை கொள்கையளவிலே நான் வரவேற்றாலும்கூட, இதை நல்ல முறையிலே அமுல்படுத்த முடியுமா என்பதிலே எனக்குள்ள சில சந்தேகங்களை இங்கே வெளியிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. நான் ஏற்கனவே

1992 செப்டம்பர் 25]

[திரு. வி. கே. லட்சுமணன்]

சொன்னதுபோல் தமிழ்நாட்டிலும் மூன்று விதமான கல்வி நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று அரசு நடத்தும் கல்வி நிறுவனங்கள், இன்னொன்று உதவி பெற்று தனியார் நடத்தும் கல்வி நிறுவனங்கள், இன்னொன்று உதவி பெறாமல் தனியார் நடத்தும் கல்வி நிறுவனங்கள். இந்த உதவி பெறாமல் தனியார் நடத்தும் கல்வி நிறுவனங்கள்தான் சுயநிதி நிறுவனங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவை ஏன் தோன்றின என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நம்முடைய மாணவர்கள் பொறியியல் கல்வியிலும் மருத்துவக் கல்வியிலும் அதிக அளவில் சேரும் நிலை வந்த போது அண்டை மாநிலங்களுக்குச் சென்று அதிகமான நன்கொடை கொடுத்து படிக்க வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இதைத் தவிர்க்கும் முறையிலே தமிழ்நாட்டிலேயே அவ்வாறு நன்கொடைகள் கொடுத்து படிக்கலாமென்று நம்முடைய மாணவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக இந்தக் கல்வி நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இன்றைக்கு இந்தச் சட்டமுன்வடிவைப் பார்க்கிறபோது, வெறும் கட்டாய நன்கொடை மட்டுமல்ல, நன்கொடையே வசூலிக்க முடியாது என்கிற நிலைமையையே தான் இது உருவாக்கியிருக்கிறது. நன்கொடை வசூலிப்பதை நிறுத்துவது மட்டுமல்லாமல், அந்த நிறுவனங்கள் கல்விக் கட்டணத்தைக்கூட உயர்த்த முடியாது என்கிற நிலைமையையே தான் இந்தப் பிரிவுகளைப் பார்க்கின்றபோது நமக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தச் சட்டமுன்வடிவு முழுமையாக அமுல்படுத்தப்படுமா என்று சொன்னால் இன்று எல்லா கல்வி நிறுவனங்களையும் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இல்லையென்றால் தனியார் நடத்தும் சுயநிதி கல்வி நிறுவனங்களை முடிவடலாம். இது இரண்டும் நடைபெறவில்லையென்று சொன்னால், ஏற்கனவே இந்தச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு இருப்பதைப்போல் சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்களுக்கு இதிலே விதிவிலக்கு இருப்பதால், அவைகள் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் நன்கொடை வசூலிக்கலாம் என்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது. ஏற்கனவே சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்கள் தங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தச் சலுகையை அதாவது 50 சதவீத மாணவர்களைத்தான் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மீதி 50 சதவீதம் மாணவர்களை, சிறுபான்மை அல்லாத மாணவர்களை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நிலைமைக்குக்கூட அவர்கள் மறுப்பு தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அரசும் அதைப் பரிசீலிக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்படிப் பரிசீலிக்கும்போது எதிர்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலே சிறுபான்மை நிறுவனங்கள்தான் இருக்கும். ஒன்று அரசு நிறுவனங்கள் இருக்கும் அல்லது சிறுபான்மை நிறுவனங்கள் இருக்கும். இதைத்தவிர வேறு கல்வி நிறுவனங்களே இருக்க முடியாது என்கிற நிலைமை ஏற்பட்டு இருப்பதை நான் மிகுந்த அச்சத்தோடும், கவலையோடும் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. வி. கே. லட்சுமணன்] [1992 செப்டம்பர் 25]

மேலும் இந்த நன்கொடை வசூலிக்கின்ற பிரச்சினையானது உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று அதனுடைய பரிசீலனையில் இருக்கிறது. வரப்போகிற அக்டோபர் மாதம் 13 ஆம் தேதி அன்றைக்கு உச்ச நீதி மன்றம் அதைப் பரிசீலித்து தீர்ப்பினை வழங்க இருக்கிறது. குறைந்த பட்சம் அந்தத் தீர்ப்பு வரும் வரையிலாவது நாம் இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதைத் தள்ளிப்போடுவோம் என்று சொன்னால் அது பயனுடையதாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நன்கொடையை வசூல் பண்ணுவதிலே கூட கட்டாய நன்கொடைகூடாது என்றால், மனம் உவந்து கொடுக்கப்படுகின்ற நன்கொடைகளை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா, வேண்டாமா, அதைப் பற்றி இங்கே தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை. நன்கொடைக்குப் பதிலாக பொருள்களாக வாங்கிக் கொள்ளலாமா, நன்கொடைக்குப் பதிலாக ஒரு கல்லூரிக்கு சிமெண்ட் தேவைப்படலாம்.

பிற்பகல் 5.00

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. லட்சுமணன் அவர்கள் இதிலே என்ன என்ன ஒட்டை உடைசல் இருக்கிறது. எப்படி எப்படி வசூலிக்கலாம் என்பதற்குச் சொல்கிறார்கள். தேடி, அவர்களுக்குச் செய்திகள் கொடுக்கிற வக்கீல் போல இருக்கிறது.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : இல்லை, இல்லை. குறைபாடுகள் எல்லாம் இருக்கின்ற காரணத்தினாலேயே..

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ம. சின்னசாமி.

திரு. ம. சின்னசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஒரு கல்லூரிக்கு தலைமை ஏற்று நடத்துகிறார் என்று கருதுகிறேன். ஆகவே அவருடைய கல்லூரியில் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் உள்ளதா எனவும், யார், யார் நன்கொடை அப்படி அளித்திருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி அறிவிப்பாரா எனவும் அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் ஒரு கல்லூரியை நடத்துவது உண்மை. மறுக்கவில்லை. ஆனால், அந்தக் கல்லூரி தனியார் உதவி பெறும் கல்லூரியே ஒழிய சுய நிதிக் கல்லூரி அல்ல. ஆகையினால், நன்கொடை வசூலிக்கிற பிரச்சனை அங்கே எழவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பல உதவி பெறும் கல்லூரிகளிலேயே பெறுகிறார்கள் என்பது தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய அச்சம்.

திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அதற்குப் பிறகு இந்தப் பிரச்சினை உச்ச நீதி மன்றத்திலே இருக்கின்றபோது, தயவு செய்து இதைப் பரிசீலிப்பதை அக்டோபர் மாதம் 13 ஆம் தேதி வரை ஒத்திப்போட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆந்திர மாநிலத்திலே இந்தப் பிரச்சினை விஸ்வரூபம் எடுத்து, முதலமைச்சர் அவர்களே விலகுகின்ற அளவுக்கு அந்த பிரச்சினை போய் இருந்தாலுங்கூட இது நடந்துகொண்டிருக்கின்றபோதே கர்நாடக மாநிலத்திலே பங்காரப்பா அவர்கள் 9 தனியார் கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆக இதையெல்லாம் கருத்திலே கொண்டு எதிர்காலத்திலே நாம் அதையும் நல்ல முறையிலே பரிசீலிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசினுடைய கல்வித் தொழில், எவ்வளவு பணம் இருந்தாலும் அந்தப் பணத்தை ஆரம்பக் கல்விக்குச் செலவிட வேண்டும் என்றுதான் அரசு கருதுகிறதே ஒழிய உயர் கல்விக்காக அல்ல. காந்தியடிகள்கூட உயர்கல்வியை இலவசம் ஆக்கக் கூடாது என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆக உயர் கல்வியை இனிமேல் யார் நடத்துவது? அரசாங்கமா, இல்லை தனியாரா என்பதைப்பற்றி நாம் திட்டவாட்டமாக முடிவெடுத்தாக வேண்டும்.

இன்றைக்கு சுய நிதி தொழில் கல்லூரிகளிலே 50 சதவிகிதம் மாணவர்களுக்கு, அரசாங்கம் தேர்ந்தெடுத்து, அனுப்புகிற மாணவர்களுக்கு அந்தக் கல்வி நிறுவனங்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து அரசின் பெரிய சுமையில் பாதி சுமையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆக இந்தக் கல்வி நிறுவனங்களை “வணிகத் தன்மையோடு” என்று சொல்வதைக்கூட என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சுய நிதிக் கல்லூரிகள் பணம் வசூலிக்கவில்லை என்று சொன்னால், ஆசிரியர்களுக்கு யார் சம்பளம் கொடுப்பார்கள்? கட்டடம் யார் கட்டிக் கொடுப்பார்கள், கருவிகள் யார் வாங்குவார்கள்? ஆக இந்தக் கட்டடம் கட்டுவதையும், ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதையும், லெபாரட்டரிக்கு வேண்டிய பொருள்களை வாங்குவதையும் வணிகவரித் தன்மை என்று சொன்னால் அதை என்னாலே ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்றுதான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனவேதான் இதை மீண்டும் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. வி. கே. லட்சுமணன்] [1992 செப்டம்பர் 25]

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியிலே இருந்தபோது, தமிழ்நாட்டிலே 29 மேல் நிலைப் பள்ளிகளை தனியார் துவக்க அனுமதி அளித்தார்கள். அது எந்த அடிப்படையில் என்று சொன்னால், 3 ஆண்டு காலத்திற்கு அவர்கள் எந்த உதவியும் அரசிடமிருந்து எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்ற ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இன்றைக்கு 3 ஆண்டுகள் சென்ற பின்னாலே அந்த பள்ளிகளுக்கு இனியும்கூட நாங்கள் ஆசிரியர்களுக்கு பணம் தர மாட்டோம், நீங்கள் அரசிடம் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இதிலே அரசு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கமே பணம் அளிக்கப்போகிறதா? இல்லை, தனியார் பள்ளிகளே கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப் போகிறார்களா? என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இதையெல்லாம் கருத்திலே கொண்டு, இந்தச் சட்ட முன்வடிவினை அக்டோபர் மாதம் 13 ஆந்தேதி வரை ஒத்திவைப்பது நல்லது என நான் என் கருத்தைத் தெரிவித்து அமைகிறேன்.

பிற்பகல் 5-05

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சிறுபான்மை இனத்தவர் நடத்துகிற கல்வி நிறுவனங்களுக்கு இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று நான் காலையில் கூறியிருந்தேன். அதிலே ஒரு சின்ன திருத்தம். 'அது அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கிற 30 ஆவது விதிக்கு உட்பட்டு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கே, இந்தச் சட்டமுன்வடிவு மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தெரிவித்த பல்வேறுவிதமான கருத்துக்களை எல்லாம் அரசு கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்கிறது. அவற்றை நன்கு ஆய்ந்து எதிர்காலத்தில் அந்த அடிப்படையில் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் என்பதையும் நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால், பொதுவாக இந்தச் சட்டமுன்வடிவுக்கு ஏகோபித்த ஆதரவு தந்த அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால், பேசுகிறபோது பல்வேறு பிரச்சினைகள் எழுப்பப்பட்டன. சிலவற்றுக்கு அப்போதே நான் பதில் கூறியிருக்கிறேன். சிலவற்றுக்கு சில விளக்கங்களை சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1992 செப்டம்பர் 25] [டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்]

இன்றைக்கு இந்திய நாட்டில் கல்விக் கொள்கை என்பது இங்கே வகுக்கப்படுவதல்ல. தேசிய அளவில் மத்திய அரசி னுடைய தலைமையில் வகுக்கப்படுவது நமது கல்விக் கொள்கை யாகும். இன்றைக்கு நடைமுறையில் இருக்கிற கல்விக் கொள்கை யானது 1986-ல் மறைந்த பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி இருந்த அரசின் சார்பில் வகுக்கப்பட்ட கல்விக் கொள்கையாகும். அதிலே எல்லோருமே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறோம்.

அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு அரசு வந்திருந்தாலும், கட்சி மாறி வந்திருந்தாலும், அந்தக் கொள்கை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பொதுவாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் கட்சி அடிப்படையிலே தேசிய கல்விக் கொள்கை வகுக்கப்படுவதில்லை. கல்வி நிபுணர்களினுடைய ஆலோசனையின் பேரில் அந்தக் கொள்கை வகுக்கப்படுகிறது. ஆகவே, இன்றைய தினம் அந்தக் கல்விக் கொள்கை தான் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

இப்பொழுது முக்கியமான பிரச்சினை உயர் கல்வி பற்றியதாகும். இதிலே தனிப்பட்டவர்கள் கல்வியை ஆரம்பிக்கிறார்கள். பல்வேறு மாநிலங்களிலும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். முதன் முதலில் தமிழ்நாட்டில் சுயநிதிக் கல்லூரி ஆரம்பித்தபோது மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் 46 கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி தந்திருந்தார்கள். அப்போதுதான் நாம் ஒன்றிரண்டு என்று அனுமதி தந்திருக்கிறோம். பிறகு அது இங்கே பரவலாக தரப்பட்டு இன்றைய தினம் ஒரு நிலையை அதில் நாம் அடைந்திருக்கிறோம்.

இப்பொழுது தனியார் கல்வி நிலையங்கள், உயர் கல்வி நிலையிலே தேவைதானா என்று கேட்டால், குறிப்பாக கல்விக் கொள்கையின் அடிப்படையிலே நான் சொல்லவேண்டுமானால் அது அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அது தேவை. அரசே உயர் கல்வி நிலையங்கள் அத்தனையையும் நடத்த முடியாது. என்கிற இந்தக் கருத்துத்தான் தேசிய கல்விக் கொள்கையின் கருத்து என்ற அடிப்படையில் நான் இங்கே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சமீபத்தில்கூட மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் மத்திய அமைச்சர் பொத்தேதார் அவர்கள் மிக விளக்கமாக ஒன்றைச் சொன்னார்கள். இனிமேல் உயர் கல்வி என்பது தனியார் துறையைச் சார்ந்ததுதான். அதுதான் தேசிய கல்விக் கொள்கை என்று சொல்லியது பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கிறது. அதோடு இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, வங்காளத்தில் நடைபெற்று வருவது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியி

[டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்]

[1992 செப்டம்பர் 25]

னுடைய ஆட்சி ஆகும். அங்கே முன்னர் நிதியமைச்சராக இருந்த டாக்டர் அசோகமித்ரா தலைமையில் கல்வி பற்றி ஆராய ஒரு குழு அமைத்திருந்தார்கள். அவர் ஒரு பரிந்துரை செய்திருக்கிறார். என்ன அந்தப் பரிந்துரை என்றால் “Ideological hands should not stop the entry of private Schools in education., கல்வித் துறையில் தனியார் நுழைவதை இந்தத் தத்வார்த் தங்கள் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பதுதான் அசோகமித்ரா கமிட்டியினுடைய அறிக்கையாகும். அந்த அடிப்படையில், தனியார் துறையினர் கல்வித் துறையில் நுழைவதைத் தடுக்க முடியாது என்று நாம் இவைகளை எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் இதே நேரத்தில் கடந்த ஓராண்டு காலமாக பொருளாதாரத் துறையில் ஏற்பட்டுவரும் மாறுதல்களை, பொதுத் துறையிலிருந்து அரசு மின்வாங்கிச் செல்வதும், தனியார் துறையின்கீழ் பல்வேறு தொழில் நிறுவனங்கள் வருகின்ற முறைகளை எல்லாம் பார்க்கும்போது தனியார் துறை என்பது கல்வித் துறையிலே இருக்கும். இருக்கத்தான் செய்யும். நான் காலையிலே குறிப்பிட்டதைப்போல, பெரும்பான்மை சமுதாயத்தைச் சார்ந்த இந்துக்களைத்தான் தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய நிலை இருக்கிறதே தவிர சிறுபான்மை சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ‘அப்சலியூட் ரைட்ஸ்’யே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் ஆரம்பிக்கலாம். ஆரம்பிக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் அனுமதி கேட்கிறபோது அதைத் தடுக்க முடியாது. அதை நாங்கள் தந்துதான் தீர வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கிறது.

பிற்பகல் 5-10

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர்.

*திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மீண்டும், மீண்டும் சிறுபான்மை சமுதாயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அரசமைப்புச் சட்டத்தில் சிறுபான்மை சமுதாயத்திற்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிறுபான்மை சமுதாயம் என்று சொன்னால் சிறுபான்மை சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தனி நபர் துவக்கினாலும் அதே பாதுகாப்பு உண்டா? சிறுபான்மை சமுதாயத்திற்கு என்று தரப்பட்டிருக்கிற பாதுகாப்புக்கு என்ன விளக்கம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அமைச்சரவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, அதை நடத்துகிற ஒருவர் சிறுபான்மை சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தாலே அந்த நிறுவனம் சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த நிறுவனம் என்று

1992 செப்டம்பர் 25] [டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம்]

நீதிமன்றங்களிலே சொல்லுகிறார்கள். நானே சென்ற தடவை கல்வி அமைச்சராக இருந்தபோது, இந்துக்கள் நடத்திய ஒரு கல்வி நிறுவனத்தின்மீது நடவடிக்கை எடுத்தபோது, அந்த நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு ரிடையர் டு டெபுடி தாசில்தார் அவர் கிருத்துவ மதத்தைச் சார்ந்தவர்—ஒருவரை செக்ரட்டரியாகப் போட்டு, அதை வைத்தே என்னுடைய நடவடிக்கைகளைத் தடுத்துவிட்டார்கள். இந்த ஊர் அறிந்த உண்மையை ஒத்துக்கொள்வதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை. இன்னும் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் இந்த ஒரே ஒரு பிரச்சினையை வைத்துதான் பாரதிய ஜனதா கட்சி என்ற கட்சி வளர்ந்து வருகிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே அந்த அடிப்படையில் தனியார் துறையை முழுமையாகத் தடுக்க முடியாது என்கிற என்னுடைய நிலைமையை தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நீங்கள் தடை செய்யுங்கள் என்று சொல்லலாம். தடுங்கள் என்று சொல்லலாம். ஆனால் எல்லோரையும் தடுக்க முடியாது. நான் அமைச்சராக இருந்தபோது, பொது உடமைக் கட்சியைச் சார்ந்த நண்பர்கள் எல்லாம் எல்லா கல்வி நிறுவனங்களையும் தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று கூடச் சொன்னார்கள். நான் அப்போதும் இதே கருத்தைத்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போது இருக்கும் இந்த நிலைமையை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்க்கின்றபோது, தேசிய கல்விக் கொள்கை என்று வைத்துப் பார்க்கின்றபோது தனியார் துறையினர் உயர் கல்வி நிலையங்களிலேயும், மற்ற இடங்களிலேயும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த முறையிலே அவர்களை கட்டுப்படுத்த வேண்டும், நெறிப்படுத்த வேண்டும் என்ற அந்த அடிப்படையிலேதான் இந்தச் சட்டமுன்வடிவு உங்களுடைய ஆய்வுக்கு வந்திருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் உங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். தனியார் கல்லூரிகளில், குறிப்பாக சுய நிதிக் கல்லூரிகளில் 50 சதவீகிதத்தை அரசாங்கம்தான் நிரப்புகிறது. அதை ஏன் ஒருவரும் சொல்லவில்லை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. சுய நிதிக் கல்லூரி பற்றி கருத்துக்கள் சொன்னது சரி. ஆனால் 50 சதவீத இடங்களை, இன்னினியரிங் கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையில், நாமே சென்னையிலே தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. வி.கே. லட்சுமணன்

திரு. வி.கே. லட்சுமணன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சுயநிதி தொழிற் கல்லூரிகளிலே 50 சதவீகித இடங்களை அரசு நிரப்புகிறது. ஆனால் சுய நிதி கலை, அறிவியல் கல்லூரிகளில் அவர்களே முழுவதுமாக நிரப்புகிற நிலைமைதான் இருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, அவர்களுக்குத் தரப்பட்டிருக்கிற நிபந்தனையிலே அது இருக்கிறது. நாம் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. அந்த வேலையையும் நாம் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு செய்ய முடியாது. இந்த நிபந்தனையை மீறினால் நடவடிக்கை எடுக்க அதிலே இடம் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த முறையிலே இப்போது கேப்பிலேஷன் ஃபீவாங்குவதைத் தடை செய்ய இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதைத் தடுக்கின்ற முறையிலே, அதை மீறுபவர்கள்மீது எப்படி எல்லாம் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் இதிலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்ட முன்வடிவு நிறைவேற்றப்பட்டு அமுலுக்கு வரும்போது நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களை வைத்துக்கொண்டு எதிர்காலத்தில் வேண்டிய திருத்தங்களை நம்மால் செய்துகொள்ளமுடியும் என்று கூறி இதை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. சி. ஞானசேகரன்.

திரு. சி. ஞானசேகரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டத்திலே பொதுவாக அரசிடம் அனுமதி பெற்றுத்தான் வழக்கைத் தொடரமுடியும் என்று நீங்கள் திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். அரசிடமிருந்து அனுமதி, சாங்ஷன் பெற்றுத்தான் பிராசிகியூஷன் செய்ய வேண்டுமென்றால் ஆண்டுக் கணக்கிலே ஆகும். அரசு என்று சொல்கிற போது, பேப்பர் மீண்டும் அவர்களுக்குக் கிடைக்குமென்று சொன்னால் குறைந்தபட்சம் ஒரு வருடம் ஆகுமென்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலைமையை மாற்ற அந்தந்தக் காவல் நிலையங்களிலேயே புகார் கொடுத்தால் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும் என்கிற வகையில் இதை மாற்ற முடியுமா என்பதை அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேசுவது மிகவும் எளிது. கல்வி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனையை போலீசாரிடம் தரமுடியாது.

பிற்பகல் 5-15

*திரு. வி. கே. லட்சுமணன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இங்கே ஒரு பிரச்சினையை எழுப்பினேன். சுயநிதிக் கல்லூரிகள் நன்கொடை பெறாத நிலையில், ஆசிரியர்களுக்கு யார் சம்பளம் கொடுப்பார்கள், கட்டிடங்கள் எல்லாம் யார் கட்டுவார்கள் என்ற கேள்விகளை எழுப்பியிருந்தேன். அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொன்னால் நன்றியுடையவனாக இருப்பேன்.

1992 செப்டம்பர் 25]

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த 'கேபிடேஷன் பீஸ்' என்றாலும், சுயநிதி என்றாலும், மத்திய அரசின் சார்பில் அதை ஆராய்ந்து வருகிறார்கள். பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவும் அதை ஆராய்ந்து வருகிறது. அதன் முடிவு எப்படியிருக்கும் என்றால், அதை மாணவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதாகத்தான் இருக்கமுடியும். ஆனால் லாப நோக்கத்தோடு கல்லூரிகளை நடத்தக் கூடாது என்று தான் இந்தச் சட்டத்திலும் இருக்கிறது. எல்லோரும் ஏற்கக் கூடிய வகையில்தான், அந்த அடிப்படையில்தான் இந்தத் தடை வருகிறது. ஏற்படுகின்ற செலவுக்கேற்ற தொகையை மாணவர்களிடமிருந்து வசூல் செய்து கொள்ளலாம் என்று கருதித் தான் டெல்லியில் இது தொடர்பான பேச்சுக்கள், விவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

ஏற்போர் 'ஆம்' என்க. (ஆம்)

மறுப்போர் 'இல்லை' என்க. (இல்லை)

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது.

சட்டமுன்வடிவு பிரிவுவாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

பிரிவுகள் 2 முதல் 15 முடிய திருத்தங்கள் இல்லை.

பிரிவுகள் 2 முதல் 15 முடிய சட்டமுன்வடிவின் பகுதியாக இருக்கவேண்டும் என்னும் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

ஏற்போர் 'ஆம்' என்க. (ஆம்)

மறுப்போர் 'இல்லை' என்க. (இல்லை)

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை சட்ட முன்வடிவின் பகுதியாக இருக்கவேண்டும் என்னும் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

[பேரவைத் தலைவர்] [1992 செப்டம்பர் 25]

ஏற்போர் 'ஆம்' என்க. (ஆம்)

மறுப்போர் 'இல்லை' என்க. (இல்லை)

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர்.

மாண்புமிகு டாக்டர் செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரே அவர்களே,

“1992 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு கல்வி நிலையங்கள் (கட்டாய நன்கொடை வசூலித்தலைத் தடை செய்தல்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 51/1992) நிறைவேற்றப்பெற வேண்டும்” எனக் கோருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்படுகிறது.

ஏற்போர் 'ஆம்' என்க. (ஆம்)

மறுப்போர் 'இல்லை' என்க. (இல்லை)

ஏற்போரே அதிகம் என்று கருதுகிறேன்.

ஏற்போரே அதிகம். தீர்மானம் நிறைவேறியது.

சட்டமுன்வடிவு ஏற்கப்பட்டது.

(எ) நகராட்சியச் சட்டங்களுக்கான (இரண்டாம் திருத்த சட்டமுன்வடிவு, 1992.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 1992 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு நகராட்சியச் சட்டங்களுக்கான (இரண்டாம் திருத்த) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்டமுன்வடிவு எண் 55/1992). மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர்.

மாண்புமிகு திரு. அழகு திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

“1992 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு நகராட்சியச் சட்டங்களுக்கான (இரண்டாம் திருத்த) சட்டமுன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 55/1992) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெறவேண்டும்” எனக் கோருகிறேன்.

மு2-9-1992 ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.